

OSLO BYFOGDEMBETE

KJENNELSE

Avsagt: 12.02.2020

Sak nr.: 20-019374TVI-OBYF/1

Dommer: dommer Rune Klausen

Saken gjelder: Begjæring om midlertidig forføyning

Vivek Kumar Sethi

Advokat Brynjar Nielsen Meling

mot

Document.no AS

Advokat Jon Wessel-Aas

Hans Rustad

Advokat Jon Wessel-Aas

Vivek Kumar Sethi begjærte den 4. februar 2019 midlertidig forføyning med påstand om at Document.no AS bare kan gjengi dommen i sak 18-152977MED-NERO offentlig i anonymisert stand jf. domstoloven § 130 første ledd. Saksøkt etter begjæringen er Document.no AS og redaktør Hans Rustad.

Retten besluttet å innkalle til muntlig forhandling i tråd med hovedregelen i tvisteloven § 32-7 første ledd. Begjæringen er forkynt for saksøkte som har inngitt tilsvaret.

Retten varslet deretter i brev av 7. februar 2020 at retten vurderer å ta stilling til spørsmålet om avvisning og eventuelt forkasting av begjæringen uten muntlig forhandling. Fra brevet gjengis følgende:

«I de seneste prosesskriv har saksøkte blant annet anført at saken skal avvises og saksøkeren har begjært lukkede dører, hemmelighold av saksopplysninger med mer.

Retten viser dessuten til at begjæringen kan forkastes uten muntlig forhandling dersom det, bedømt på grunnlag av saksfremstillingen i begjæringen, ikke er adgang til å ta begjæringen til følge jf. tvisteloven § 32-7 tredje ledd. Retten reiser spørsmål ved om det er mulig å få forføyning for å sikre et hovedkrav som det er angitt i begjæringen at «for tiden [er] under behandling av lagmannsretten og ikke endelig avgjort». Det vises eksempelvis til Ot.prp. nr. 65 (1990-1991) side 290 og Flock; Midlertidig sikring 2011 side 43 med videre henvisninger.

*Partene får frist til **mandag kl. 16:00** med å inngi eventuelle ytterligere merknader. Etter fristens utløp vil retten vurdere om det er grunnlag for å avvise eller forkaste begjæringen uten muntlig forhandling, eller om avgjørelsen av disse spørsmål skal utstå til etter den muntlige forhandlingen. Eventuelt vil retten også samtidig avgjøre begjæringen om lukkede dører med mer. Rettens avgjørelse av eventuell avvisning eller forkasting av begjæringen og eventuelt lukkede dører med mer, må etter fristens utløp påregnes uten ytterligere varsel.»*

Begge parter har deretter inngitt ytterligere prosesskriv og Sethi har i tillegg begjært lukkede dører, hemmelighold av sakens opplysninger samt anonymisering av partenes navn på rettens berammingsliste.

Sakens bakgrunn i korte trekk:

Saksøker ble domfelt ved Nedre Romerike tingretts dom av 07.11.2019 med saksnummer 18-152977MED-NERO. Dommen er anket i sin helhet.

Ved avsigelsen av straffedommen besluttet Nedre Romerike tingrett at dommen bare kunne gjengis offentlig i anonymisert form jf. domstoloven §130 første ledd.

Beslutningen ble 7. januar 2020 anket av Norsk Redaktørforening.

Nedre Romerike traff deretter 17. januar 2020 beslutning med følgende slutning;

«Nedre Romerike tingretts beslutning om offentlighet i dom. 7.november 2019 i sak 18-152977MED-NERO omgjøres og skal ha slik ordlyd:

Kan bare gjengis offentlig i anonymisert form med unntak av domfeltes navn, jf. domstoloven §130 første ledd bokstav a.»

Beslutningen ble anket av Sethi 31. januar 2020 og det ble samtidig begjært oppsettende virkning inntil lagmannsretten har avgjort anken. Per i dag er omgjøringen ikke rettskraftig. Etter det opplyste utløper anketilsvarsfristen denne uke før tingretten tar stilling

Nettavisen Document.no AS publiserte 1. februar 2020 to artikler som identifiserer Vivek Sethi som den tiltalte i Nedre Romerike tingretts dom av 7. november 2019.

Sethi begjærte deretter midlertidig forføyning for å få Document.no til kun å gjengi dommen offentlig i anonymisert stand.

Vivek Kumar Sethi har i det vesentligste anført:

Det er sannsynliggjort både krav og sikringskrav, og vilkårene for å beslutte midlertidig forføyning er oppfylt.

Kravet det kreves midlertidig forføyning for er for tiden under behandling av lagmannsretten og ikke endelig avgjort.

Hovedregelen etter domstoloven §124 er at alle avgjørelser kan gjengis fritt så snart de er tatt. Domstoloven §130 setter begrensninger med henhold til i hvilken grad deler av dommen skal anonymiseres.

I norsk rett er offentlighet å anse som et fundament rettsstatlig prinsipp. Så langt det er mulig, skal offentlig gjengivelse av dommer forekomme. Det krever tunge rettskildemessige grunner for å unnta en dom fra offentlig gjengivelse i sin helhet. Dersom det foreligger hensyn som taler imot en offentlig gjengivelse av en dom, kan dette i lys av domstoloven §130 repareres med at de deler av dommen som av ulike grunner ikke egner seg for offentligheten - anonymiseres.

Loven setter få konkrete retningslinjer med henhold til hva som er grensedragningen for hva som skal og ikke skal kunne anonymiseres. I utgangspunktet er det slik at en domfelt ikke har rett på beskyttelse mot offentliggjøring av eget navn under henvisning til privatlivets fred, kun med bakgrunn i selve domfellelsen. Det må foreligge andre hensyn i tillegg til selve stigmatiseringen offentlig mediedekning av domfellelsen vil medføre. I Rt. 2007 s. 518 avsnitt 16 gir Høyesterett uttrykk for hvordan vilkåret om anonymisering med bakgrunn i privatlivets fred skal praktiseres, hvor det fremkommer at;

"...Et forbud mot offentlig gjengivelse av en rettsavgjørelse på grunnlag av hensynet til privat-livets fred må være begrunnet i behovet for å beskytte siktede, fornærmede eller andre involverte mot at opplysninger om personlige eller andre private forhold blir gjort offentlig kjent. Hvorvidt en slik beslutning skal treffes, og hvor omfattende den i tilfelle skal gjøres, beror på en avveining av allmennhetens - herunder pressens - behov for innsyn, og de berørtes interesser i at slike opplysninger ikke blir spredt."

Dette skal etter undertegnedes oppfatning forstås dithen at dersom siktede, fornærmede eller andre som er «berørte» av saken sine interessert taler for at opplysninger ikke blir spredt, skal gitte opplysninger anonymiseres av hensyn til disse.

I denne sak har domfelte familie og barn, som allerede har blitt særdeles berørt av en kampanje som har versert på sosiale medier. Det anføres at familiens interesser må veie tungt i vurderingen av anonymisering av domfeltes navn. Det bestrides ikke at en domfelt som en hovedregel må tåle offentlig gjengivelse av eget navn når man har begått en straffbar handling. Det synes imidlertid ikke å være i tråd med lovgivers ønsker at en slik gjengivelse skal slå hardt utover en familie, som allerede er i sjakk over situasjonen, og blir stigmatisert som en følge av den sosiale kampanjen og rykter.

Saken har vært særdeles belastende for Sethis familie.

Videre vises det til at slike saker som dette har en enorm tendens til å trekke seg stor oppmerksomhet i mediene. Det hendelsesforløp som dom av 07.11.19 avbilder er noe som i stor grad vil kunne være gjenstand for «click bait» artikler, som vil kunne lede til et enormt press mot både familien, og den domfelte. I lys av sitt yrke er domfelte særlig eksponert.

I Rt. 2012 s. 1979 sa Høyesterett at «Ein omtale av saka i pressa på grunnlag av lagmannsretts-dommen vil difor óg kunne vere eit korrektiv til kommentarar som tidlegare har spreidd seg i ukontrollerte former på sosiale media»

I denne sak er omstendighetene av en annen karakter, da saken ikke er rettskraftig avgjort, og domfelte således ikke har fått uttømt sine rettslige muligheter til frifinnelse. Dersom beslutning av 17.01.20 blir stående, vil avgjørelsen kunne bidra til at kommentarer i større grad vil spre seg ukontrollert på sosiale media, og at domfeltes barn og kone vil bli gjenstand for mobbing og trakassering.

Saken i Rt. 2011 s.570 har visse likhetstrekk med vår sak. I den saken kom tingretten til at hele saken skulle unntas offentligheten, avgjørelsen ble anket og lagmannsretten kom til at kun deler av avgjørelsen skulle anonymiseres. Herunder blant annet de private opplysninger hva gjelder fornærmede og domfelte.

Det anføres at de samme hensyn som gjorde seg gjeldende i ovennevnte sak, gjør seg gjeldende i denne sak. I tillegg til at det gjøres et poeng utav at saken kun har vært i en rettsinstans, og at det således fortsatt er en mulighet for domfelte frifinnes. Ved et google søk på domfeltes navn er det andre forslaget som dukker opp «Vivek Sethi overgrep». Dette viser at omtalen av hans navn i anledning saken allerede har vært massiv, til tross for domstolens anonymisering av domfellelsen. For familiens del har dette vært en utrolig stor påkjenning. Familien kan på ingen måte bebreides for sakens utfall.

I ovennevnte sak kom Høyesterett til følgende avgjørelse med henhold til hva som skulle anonymiseres.

«Gulating lagmannsretts dom av 11.02.2011 i sak 10-084522 kan bare gjengis offentlig i anonymisert form slik at fornærmedes og tiltaltes navn, fødselsdato, alder, bosted og arbeidssted ikke fremkommer. Tiltaltes utdanningssted,

autorisasjonstidspunkt, fagfelt, driftsform og praksistid, skal heller ikke fremkomme.»

Det anføres at en likelydende slutning hva gjelder anonymisering av Nedre Romerikes dom av 07.11.2019 vil være i tråd interessene til de berørte i saken.

I tillegg anføres det at offentlig gjengivelse av Sethis navn i liten grad vil være beskyttet av pressens etiske regler. I lys av slik media benytter domfeltes navn i andre saker enn vår, pretenderes det at gjengivelsen vil kunne få alvorlige følger for samtlige berørte i saken. Tingrettens beslutning ble på bakgrunn av det ovennevnte anket.

Midlertidig forføyning kan besluttes når det er «nødvendig» i saken for å få «en midlertidig ordning i et omtvistet rettsforhold for å avverge en vesentlig skade eller ulempe» eller «saksøktes adferd gjør det nødvendig med en midlertidig sikring av kravet fordi forfølgningen eller gjennomføringen av kravet ellers vil bli vesentlig vanskeliggjort» jf. tvl. § 34-1, 1. ledd bokstav a og b.

Begge alternativene gjør seg gjeldende i saken. Dersom Document.no A/S får fortsette å skrive om saken uten å anonymisere, risikerer man at det blir meningsløst å få medhold i anken over tingrettens beslutning om å oppheve, og man risikerer at lagmannsretten ikke vil oppheve ting-rettens beslutning fordi saksøkers identitet allerede er allment kjent. Det vises for øvrig til argumentasjonen knyttet til hovedkravet. Hensynene som begrunner anonymisering begrunner også hvorfor midlertidig forføyning er nødvendig jf. tvl. § 34-1. Det understrekes at Sethi ikke er rettskraftig dømt og kan frifinnes i ankeforhandlingene.

Midlertidig forføyning kan i utgangspunktet bare besluttes dersom kravet det begjæres forføyning for og sikringsgrunnen er sannsynliggjort, jf. tvl. § 34-2, 1. ledd. Dersom det er fare ved opphold, kan midlertidig forføyning besluttes selv om kravet ikke er sannsynliggjort, jf. § 34-2, 2. ledd.

Det anføres at det er fare ved opphold jf. tvl. § 34-2, 2. ledd. Det vises konkret til hvor tidssensitivt kravet er, og hvor store konsekvenser spredning av Sethis identitet kan få for hans fremtid og hans familie. Document.no AS skriver på sine nettsider at de har over 700 000 unike månedlige lesere.

Retten kan da avsi kjennelse uten hovedforhandling jf. tvl. § 37-2, 2. ledd.

Lukkede dører, berammingslistene, hemmelighold frem til avgjørelse jf. dl. § 128

Rettsmøter er i utgangspunktet offentlige, med mindre annet er bestemt i lov eller av retten i medhold av lov, jf. dl. § 124.

Behovet for at offentligheten ikke får innsyn i spørsmål om offentliggjøring er anerkjent i dl. § 124, 2. ledd. Av bestemmelsens følger det at «spørsmål om å begrense offentligheten forhandles for lukkede dører».

Det anføres at dl. § 124 kommer til anvendelse i foreliggende sak, med den konsekvens at saken i utgangspunktet skal gå for lukkede dører. Sakens kjerne er pressens adgang til å offentliggjøre informasjon om Sethi før straffesaken er rettskraftig eller anken om anonymisering er behandlet.

Subsidiært anføres det at saken skal gå for lukkede dører jf. dl. § 125 bokstav b. Hensynet til «privatlivets fred eller til ærbarhet krever det». Sethi og hans families behov for vern om sitt privatliv i påvente av rettskraftig dom i straffesaken er kjernen av saken. De samme hensyn som taler for at Sethi bør få medhold i sin begjæring om midlertidig forføyning vil tale for at rettsmøtet går for lukkede dører.

Det anføres at kun prosessfullmektigenes navn skal føres opp på berammingslistene. Dersom partenes navn følger av berammingslistene vil saken raskt bli fanget opp av media. På grunn av artiklene Documents.no har publisert vil et raskt google-søk avsløre sakens tema. For at en midlertidig forføyning i foreliggende sak skal ha den tilsiktede effekt er det avgjørende at begjæringen ikke fører til økt medieinteresse.

Det følger av Forskrift om offentlighet i rettstjenesten § 4 at «berammingslisten skal ikke inneholde partenes navn når rettsmøtet uten særskilt beslutning skal holdes for lukkede dører.»

Med hensyn til dl. 124, 2. ledd anføres det at saken skal gå for lukkede dører «uten særskilt beslutning». Partenes navn skal da ikke føres opp på berammingslistene.

Dersom forskriftens § 4 og domstolsloven i sammenheng skulle tolkes på en annen måte, vil Sethi ikke ha et effektivt vern om sitt privatliv og omdømme. Dersom media eller offentligheten får kjennskap til rettsmøtet, vil formålet med en midlertidig forføyning for å hindre offentliggjøring i stor grad bli meningsløst. Sammenhengen i rettssystemet taler for at partenes navn ikke bør føres opp på berammingslisten.

Det følger av dl. § 128 at «Når et rettsmøte holdes for lukkede dører, og retten finner at sakens opplysninger helt eller delvis av særlige grunner bør holdes hemmelig, inntil videre eller for bestandig, gir den ved kjennelse de tilstedeværende pålegg om det». Det anføres at vilkårene i dl. § 128 er oppfylt. Hensynet til Sethis privatliv og omdømme og effektivt rettsvern utgjør særlige grunner. Et slikt pålegg vil hindre at Document.no fortsetter å publisere artikler om saken frem til avgjørelse foreligger, og minimere risikoen for at saken får økt medieoppmerksomhet.

Det følger av ot. prop. nr. 65 s. 290 at man ikke kan få en beslutning for å hindre rettergangsskritt, fordi det er et inngrep i prosesssystemet som lovgiver «ikke har forutsatt noen adgang til».

Det bemerkes at dersom man ikke kan få midlertidig forføyning i foreliggende sak, vil Sethis adgang til rettergangsskritt bli uten realitet. Dersom lagmannsretten gir Sethi medhold i at straffe-dommen kun kan gjengis i anonymisert form, vil dette kun ha en effekt dersom Sethi frem til endelig avgjørelse kan foreta seg rettergangsskritt for å hindre publisering i mellomtiden. Et forbud mot å få midlertidige forføyninger i slike saker vil således gripe inn i prosesssystemet.

Sethi har nedlagt slik påstand:

1. Documents.no A/S kan bare gjengi dommen i sak 18-152977MED-NERO offentlig i anonymisert form jf. domstoloven § 130 første ledd

2. Documents.no A/S erstatter Vivek Sethis omkostninger.

Document.no har i det vesentligste anført:

Det er ikke sannsynliggjort verken krav eller sikringskrav, og vilkårene for å beslutte midlertidig forføyning er dermed ikke oppfylt. Uansett skal saken avvises idet midlertidig forføyning ikke kan besluttes når spørsmålet om dommens offentlighet er til behandling i annen domstol og det er benyttet rettsmidler i den saken.

Begjæringen må avvises

Begjæringen gjelder egentlig to spørsmål som saksøker ikke helt har holdt fra hverandre. Den første delen gjelder behandlingen av saken i straffesporet, og hvorvidt det per i dag foreligger noen begrensninger i adgangen til å navngi Sethi ved gjengivelse av Nedre Romerike tingretts dom i straffesaken mot ham.

Tingretten har truffet beslutning om at dommen kun kan gjengis i anonymisert form, jf. domstolloven § 130 første ledd bokstav a, med unntak av domfeltes navn.

Saksøker gjør gjeldende at denne beslutningen ikke er rettskraftig, da også beslutningen er påanket til lagmannsretten. Saksøkers krav synes å forutsette at dette innebærer at inntil anken over tingrettens beslutning truffet etter domstolloven § 130, er endelig avgjort, gjelder det et forbud mot å navngi Sethi ved gjengivelse av dommen i straffesaken. Dette er ikke korrekt.

Selv om tingrettens beslutning er påanket gjelder adgangen til gjengivelse fra beslutningen er avsagt. Hovedregelen etter domstolloven § 124 er at alle rettsavgjørelser kan gjengis offentlig, jf også Grunnloven 5 100 og EMK artikkel 6 og artikkel 10. Utgangspunktet er videre at en rettsavgjørelse blir offentlig straks den er avsagt. Dette er ikke direkte sagt i loven, men følger av forarbeidene, jf. Ot.prp. 55 (1997-1998) side 48 (kapittel 4.4.3.2), der det står at

«[r]egelen omfatter både dommer, kjennelser og skriftlige beslutninger, og vil medføre som hovedregel at avgjørelsen kan gjengis fritt straks den er avsagt.»

Det gjelder derfor på nåværende tidspunkt ingen begrensninger for publisering av tiltaltes navn i forbindelse med dommen, selv om tingrettens beslutningen er påanket. Inntil noe annet er besluttet av (retten etter domstolloven § 130, gjelder hovedregelen i domstolloven § 124.

Den andre delen gjelder hvilken domstol som kan avgjøre om det skal besluttes eventuelle begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse av tingrettens dom i straffesaken. Det følger av domstolloven § 130 at det er retten som kan beslutte eventuelle begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse av dommer (og andre avgjørelser). «Retten» i denne sammenheng må åpenbart leses som den domstol som har avsagt den aktuelle dommen (samt ankeinstansene i samme sak). I saksøkers tilfelle har han også ved å påanke til Eidsivating lagmannsrett tingrettens beslutning om ikke å begrense adgangen til å navngi Sethi ved offentlig gjengivelse av straffedommen, benyttet korrekt rettsmiddel overfor korrekt domstol.

Beslutningen om anonymisering kan selvsagt ikke «ankes» til byfogdembetet. Dette følger av både det som er sagt ovenfor og av systemet for anker i domstolene og av jurisdiksjonen/myndighetsområdet til byfogdembetet. Saksøkers begjæring i vår sak er imidlertid i realiteten nettopp et forsøk på å få byfogdembetet til å overprøve Nedre Romerike tingretts beslutning, både ved at det pretenderte sikringskravet ikke bygger på annet rettsgrunnlag enn domstoloven § 130, og ved at det byfogdembetet bes om å treffe avgjørelse om i realiteten er det samme som saksøker ønsker at den dømmende rett i straffesaken skal beslutte, og som faktisk også er gjort gjeldende i anke til Eidsivating lagmannsrett.

Det må derfor ligge utenfor byfogdembetets jurisdiksjon å realitetsbehandle saksøkers begjæring i vår sak.

Også de hensyn som ligger bak prinsippet om litispendens slår inn i vår saks tilfelle: Dersom man ser for seg at byfogdembetet etter realitetsbehandling av saksøkers begjæring i vår sak, tok begjæringen til følge, samtidig som lagmannsretten i straffesporet forkastet Sethis anke, ville man stå igjen med to innbyrdes selvmotsigende avgjørelser om samme spørsmål.

Man ville dessuten - det ovenfor tenkte eksempelet - stå overfor en situasjon der en borger/et medieorgan var underlagt et publiseringsforbud (gjennom en forføyning) som ikke gjaldt for noen andre, fordi de dømmende rettene i straffesaken ikke hadde besluttet noen begrensning etter domstoloven.

Det ville i seg selv innebære en rettslig situasjon som var i strid med diskrimineringsforbudet i EMK artikkel 4, jf artikkel 6 og artikkel 10. Begjæringen må av ovennevnte grunner avvises.

Begjæringen kan uansett ikke tas til følge

Selv om byfogdembetet skulle realitetsbehandle begjæringen, anføres det at den ikke kan tas til følge. Når det gjelder sikringskravet er det i utgangspunktet nok å vise til deler av det som allerede er sagt ovenfor under punkt 2. Det følger dessuten av rettspraksis at det uansett skal svært tungtveiende grunner til å gjøre inngrep i adgangen til offentlig gjengivelse av rettsavgjørelser - herunder i straffesaker.

Det vises til Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse inntatt i Rt. 2011 s 570 i kjennelsens avsnitt 76. Kravet om at rettsavgjørelser skal være offentlige er et fundamentalt rettsstatsprinsipp. Det skal derfor meget sterke grunner til for å beslutte totalforbud mot offentlig gjengivelse, jf. Rt-2007-518 avsnitt 17.

Det finnes ikke avgjørelser i en sak som ligner på straffedommen mot Sethi, der man har begrenset adgangen til å navngi domfelte ved offentlig gjengivelse. I saker der det har skjedd, har det vært snakk om mindre alvorlige forhold og/eller saker der man for å skjerme fornærmede har måttet kreve anonymisering også av siktede/domfelte.

I vår sak ser vi at tingretten i straffesaken i sin beslutning viser til at det bare er hensynet til de fornærmede privatliv som begrunner begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse, ikke hensynet til Sethi. Ettersom de fornærmede i hans sak ikke direkte eller

indirekte kan identifiseres gjennom at Sethi navngis, foreligger derfor ingen selvstendig grunn til at han skal anonymiseres.

At straffedommen mot Sethi ikke er rettskraftig ennå, fordi han har anket, er generelt ikke en begrunnelse for å beslutte begrensninger etter domstoloven § 130. Det foreligger heller ikke særlige grunner som tilsier et unntak fra den klare hovedregelen i vår sak. Snarere tvert imot. Straffedommen mot Sethi dreier seg om svært alvorlige forhold begått av ham under utøvelsen av sitt yrke. At tingretten har dømt ham til fengsel i 12 år, understreker alvoret i saken.

I denne saken hører det også med at Helsetilsynet i vedtak av 20. oktober 2017 tilbakekalte hans autorisasjon som lege, begrunnet i de samme (og noen flere forhold). Som det også fremgår av vedtaket er det basert på at Helsetilsynet har funnet det sannsynliggjort at både de forhold som straffesaken omhandler og noen ytterligere forhold har blitt begått. Beviskravet i et slikt vedtak er alminnelig sannsynlighetsovervekt. Dette vedtaket vil derfor bli stående, uavhengig av utfallet av straffesaken. Dette vedtaket kan omverdenen, herunder Document.no, fritt omtale og i den forbindelse navngi Sethi.

Når det gjelder sikringsgrunn vil også de forhold som er nevnt ovenfor være relevante. Omverdenen kan i dag fritt navngi Sethi både ved omtale av straffedommen og ved omtale av Helsetilsynets vedtak, det er derfor lite å sikre ved å forby akkurat og bare Dokument.no å gjøre det samme.

Det bemerkes i den forbindelse at det fremgår av Nedre Romerike tingretts beslutning om å omgjøre sin opprinnelige beslutning om begrensninger i offentlig gjengivelse, at også Sethi ble varslet om og bedt om å eventuelt reise innsigelser mot at retten ville endre forbudet mot å navngi ham, uten at han fremmet noen slik innsigelse.

Det bemerkes at saksøker selv, i begjæringen nederst på s. 4, opplyser at omtalen av hans navn i anledning saken allerede har vært massiv.

Inngrep i ytringsfriheten - som i seg selv krever en overbevisende begrunnelse, jf også hva som er sagt ovenfor om rettspraksis omkring domstoloven § 130 - skal være både nødvendige og egnede for inngrepets anførte formål, for å være i samsvar med Grunnloven § 100 og EMK artikkel 10. I lys av hva som er sagt ovenfor, vil det inngrep som begjæringen i vår sak krever, nettopp ikke være egnet til å skjerme Sethi mot å bli navngitt/identifisert i forbindelse med offentlig omtale av verken straffesaken eller autorisasjonssaken.

Det foreligger etter dette verken sikringskrav eller sikringsgrunn, og begjæringen kan derfor ikke tas til følge.

Saksøkerens krav om lukkede dører m.m.

Det anføres at ingen av vilkårene, verken for lukkede dører, fjerning av parenes navn fra berammingslistene eller hemmelighold av avgjørelse er oppfylt.

Hovedregelen etter domstoloven § 124 er at alle saker skal gå for åpne dører. Saksøkeren har vist til domstoloven § 125 bokstav b - hensynet til privatlivets fred eller til ærbarhet. Det følger av Bøhn, Jurdika, Kommentirutgave til domstoloven § 125 note 5, at det skal

mye til før dørene kan lukkes med hjemmel i denne bestemmelsen - det må være påkrevd. Normalt kreves det at særskilt intime eller private anliggender er tema for saken eller at en part eller vitne risikerer forfølgelse eller represalier.

Høyesterett har så sent som i HR-2019-568-A uttalt at det bør vises sterk tilbakeholdenhet med å lukke dørene for offentligheten - i vedkomne straffesak ble dørene f.eks. kun lukket under gjennomgang av svært sensitive helseopplysninger. Det er ingen hensyn i den foreliggende saken som gjør seg gjeldende for at den skal gå for lukkede dører - dersom det i det hele tatt skal gjennomføres muntlige forhandlinger.

Når det ikke foreligger rettslig grunnlag for lukkede dører, foreligge det heller ikke grunnlag for å unnta partenes navn fra berammingslisten. Saksøkeren har vist til forskrift om offentlighet i rettstjenesten 5 4.

Bestemmelsen gjelder der rettsmøtet skal gå for lukkede dører uten at det kreves en særskilt beslutning fra retten. Slike tilfeller omfattes av domstoloven § 125 andre ledd, som ikke kommer til anvendelse i vår sak. Det følger uttrykkelig av domstoloven 5 t25 første ledd, som inneholder unntaket om privatlivets fred, at retten ved kjennelse må beslutte lukking av dører.

Heller ikke domstoloven § 128 er anvendelig, da den forutsetter at saken går for lukkede dører, noe det ikke er grunnlag for her. Som de fremkommer av Bøhn, Jurdika, Kommentartutgave til domstoloven § 128 note 1, vil det videre uansett sjeldent være behov for ileggelse av hemmelighold pga. hensynet til personvern, da dette normalt ivaretas på andre måter.

Øvrige prosessuelle spørsmål - avgjørelse av avvisningsspørsmålet - sakskostnader

Som det fremgår av tilsvaret, anfører saksøkte prinsipalt at saken må avvises, jf punkt 2 ovenfor. Det bes om at retten tar stiling til dette spørsmålet basert på skriftlig behandling, slik at saken – dersom retten skulle være enig med saksøkte på dette punkt - kan avsluttes uten at det blir brukt unødige ressurser på videre saksforberedelse om sakens realitet og på gjennomføring av muntlige forhandlinger.

For det tilfellet at saken avgjøres på ovennevnte måte, inngis det følgende foreløpige sakskostandsoppgave:

Det har hittil påløpt i alt kr 34.050 i sakskostnader for saksøkte. Kostandene utgjør i sin helhet salær til advokat. Fra og med mottak av begjæringen og til og med utarbeidelse av og inngivelse av nærværende tilsvare har det påløpt tre timers arbeid til en timesats på kr 2.100 + mva for advokat Maria Bakke og syv timers arbeid til en timesats på kr 3.000 + mva på undertegnede.

Påstand

Med forbehold om ytterligere anførsler og bevis, nedlegges slik påstand:

Prinsipalt: Saken avvises

Subsidiært: Begjæringen tas ikke til følge

I alle tilfeller: Vivik Sethi pålegges å erstatte Document.no AS' sakskostnader

Rettens vurdering:

Retten skal ta stilling til kravet om avvisning og om begjæringen skal forkastes uten muntlig forhandling, slik retten på forhånd har varslet partene om. Retten legger til grunn at det er adgang til å forkaste en begjæring etter tvisteloven § 32-7 tredje ledd også etter at begjæringen er forelagt saksøkte og det er innkalt til muntlig forhandling, se Flock; Midlertidig Sikring 2011 side 186:

«Selv om en avgjørelse etter § 32-7(3) forutsettes tatt uten at saksøkte er hørt, kan det neppe være noen saksbehandlingsfeil om retten avsier kjennelsen først etter at saksøkte har tatt til motmæle.»

1. Er det adgang til å begjære midlertidig forføyning for hovedkravet som er til behandling i Nedre Romerike tingrett/Eidsivating lagmannsrett?

Sethi har begjært forføyning for at «Document.no AS kan bare gjengi dommen i sak 18-152977MED-NERO offentlig i anonymisert form jf. domstolloven § 130 første ledd». En slik forføyning er ment å sikre det anførte kravet på at den aktuelle straffedommen unntas offentlighet også med hensyn til Sethis navn jf. domstolloven § 130. Retten presiserer saksøkeren utelukkende har anført som rettslig begrunnelse for hovedkravet domstollovens regler om offentlig gjengivelse av rettsavgjørelser gir rett til anonymisering for saksøkeren. Det er ikke anført brudd på presseetiske regler, brudd på personvernregler eller andre rettslige grunnlag.

Retten tar utgangspunkt i at saksøkeren har begjært midlertidig forføyning med et anført hovedkrav som rettslig sett tilsvarende fullt ut det som Nedre Romerike tingretts beslutning er tuftet på. Oslo byfogdembete må i forføyningssaken i så fall ta stilling til det som Nedre Romerike tingrett har fattet beslutning om – og som er påanket til lagmannsretten.

Retten legger til grunn at Nedre Romerike tingretts omgjøring av sin beslutning slik at den aktuelle straffedommen ikke unntas offentlighet med hensyn til Sethis navn, gjelder fra beslutningstidspunktet. Fra 17. januar 2020 har det ikke eksistert noe forbud mot offentlig gjengivelse av dommen med Sethis navn. Saksøktes offentlige gjengivelse av dommen skjedde 1. februar 2020, og det tidligere forbud ble respektert.

Etter rettens syn er ikke midlertidig forføyning et (tilleggs)alternativ til bruk av ordinære rettsmidler som står til rådighet i den konkrete straffesaken i vårt tilfelle. Anke over beslutning om offentliggjøring følger prosessen i den saken beslutningen gjelder, hvilket her er straffeprosessloven, jf. Bøhn; lovkommentar til § 130 på Juridika punkt 9. Sethi har anket beslutningen om at dommen kan gjengis offentlig uten at hans navn er anonymisert og han har begjært oppsettende virkning. Det følger av straffeprosessloven § 381 at retten som har avsagt straffedommen skal forandre sin avgjørelse (her beslutning om offentlig gjengivelse) om retten finner anken grunnet, og ellers oversende den uten opphold til ankeinstansen. En anke kan gis oppsettende virkning jf. straffeprosessloven § 382 første ledd. Retten oppfatter at frist for anketilsvarende til Nedre Romerike tingrett er 13. februar 2020 og legger til grunn at tingretten i tråd med loven deretter vil avgjøre spørsmålet om omgjøring/oppsettende virkning før saken raskt oversendes til Eidsivating lagmannsrett.

Om adgangen til å benytte rettsmiddelet midlertidig forføyning ved siden av anke i en konkret sak, viser retten til Ot.prp. nr. 65 (1990-1991) side 290 med videre henvisninger:

«Det finnes visse rettsområder hvor midlertidig forføyning ikke kan besluttes. Det er f.eks. klart at midlertidig forføyning ikke kan besluttes for å hindre rettergangsskritt av en domstol. Dersom A har vunnet en sak for herreds- eller byretten og B anker, kan ikke A fordi om denne mener at anken er kommet for sent, begjære midlertidig forføyning mot at den realitetsbehandles. Og om A begjærer tvangsdekning i B's eiendom og begjærer C's bud stadfestet, kan ikke B begjære midlertidig forføyning mot at budet skal stadfestes. I begge tilfeller ville midlertidig forføyning bety et inngrep i prosesssystemet som lovgiveren ikke har forutsatt noen adgang til (Augdahl: Civilprosess s 367). Det finnes også andre rettsområder hvor midlertidig forføyning må anses utelukket.»

I Flock: Midlertidig Sikring 2011 side 43 er dette uttrykt slik:

«Midlertidig forføyning kan ikke besluttes for å hindre rettergangsskritt av en domstol, f.eks. at en sak realitetsbehandles, at et bud ved tvangssalg av fast eiendom blir godkjent, at en berammet fravikelsesforretning ikke blir holdt, eller at en straffesak ikke blir gjennomført. Her er man henvist til å benytte de virkemidler som prosesslovgivningen gir adgang til...Å tillate bruk av midlertidig forføyning i et slikt tilfelle ville ifølge Augdahl «bety en sprengning av lovens prosesssystem»»

Det er riktignok slik at forføyning som rettsmiddel står til disposisjon også når et søksmål om et hovedkrav er til behandling i domstolene. Når et søksmål eksempelvis er avgjort i første instans, må imidlertid forføyningskrav fremsettes for den domstol som har hovedsaken til behandling jf. tvisteloven § 32-4 tredje ledd. Dette står i klar motsetning til nærværende sak, der man forsøker å

Retten er oppmerksom på at partsforholdet er annerledes i forføyningssaken og anken over Nedre Romerike tingretts beslutning. I nærværende sak er Document.no AS saksøkt, mens det ikke er angitt noen ankemotparter i Sethis anke. Imidlertid legger retten til grunn at alle som har en interesse i et eventuelt forbud mot offentlig gjengivelse av en dom kan anke rettens beslutning og også være part i en anke fra Sethi. Det sistnevnte gjelder eksempelvis alle medier som publiserer artikler offentlig, herunder også Document.no AS. Partsforholdet alene tilsier ikke at forføyningsinstituttet står til disposisjon i dette konkrete tilfellet. Eidsivating lagmannsretts avgjørelse av Sethis anke over offentlig gjengivelse uten anonymisering av hans navn, vil være bindende for alle som offentlig gjengir dommen, også Document.no AS og selskapets redaktør.

Retten er enig med Document.no AS i at man ved å tillate begjæring om midlertidig forføyning fra Sethi kan risikere at en domstol (Oslo byfogdembete) pålegger ett rettssubjekt å anonymisere Sethi ved gjengivelse av straffedommen tilnærmet samtidig som lagmannsretten i ankesaken kan opprettholde tingrettens avgjørelse om at alle andre rettssubjekter står fritt til å offentliggjøre dommen uten å anonymisere Sethis navn. Dette er etter rettens syn et klart eksempel på at å åpne for bruk av midlertidig forføyning i dette tilfellet medfører «en sprengning av lovens eget prosesssystem» jf. henvisningen til dette ovenfor. Det er etter rettens avgjørende forskjell på å kunne begjære midlertidig forføyning som skal gjelde til et hovedkrav er rettskraftig fastslått i en ordinær søksmålsprosess, enn å beslutte midlertidig forføyning frem til lagmannsretten tar stilling til Sethis prosesuelle

anke om noen dager. Lovgiver har valgt et spor for å forfølge beslutninger om offentlig gjengivelse av avgjørelser, nemlig anke adressert til den domstol har avsagt avgjørelsen, og det er da ikke rom for saksanlegg for en annen domstol som inviteres til å overprøve gjeldende beslutning – slik overprøving kan kun skje ved anke til overordnet domstol. Anke over beslutning som nevnt med tilhørende begjæring om oppsettende virkning kan etter lovens system avgjøres svært raskt, og det er da ikke behov for et system med adgang til å begjære midlertidig forføyning for det samme krav som anken gjelder.

Det foreligger en rettslig avgjørelse (beslutning) fra Nedre Romerike tingrett som gjelder fra den er avsagt og inntil overordnet domstol eventuelt bestemmer noe annet. Det følger av lovens system at en annen, sideordnet domstol ikke kan treffe beslutninger som griper inn i den første domstols beslutning, herunder ved at forby noe for en part som den samme part tidligere har fått rettens tillatelse til. Reglene om litispendens får ikke direkte anvendelse, men de samme hensyn gjør seg gjeldende i dette konkrete tilfellet.

På bakgrunn av det ovennevnte er retten kommet til at det ut fra saksfremstillingen i begjæringen og senere prosesskriv ikke er adgang til å ta begjæringen til følge. Begjæringen om midlertidig forføyning forkastes på dette grunnlaget.

2. Er vilkårene om sannsynliggjøring av sikringsgrunn oppfylt?

Selv om det ikke er nødvendig for resultatet, vil retten i det følgende også knytte enkelte merknader til spørsmålet om det er sannsynliggjort en sikringsgrunn.

Hovedkravet er anført å være at Sethi har krav på at straffedommen mot ham ikke blir tillatt gjengitt offentlig uten at hans navn er anonymisert. Det er videre anført at hovedkravet har sitt rettslig grunnlag i domstolloven § 130 første ledd, idet det er anført at vilkårene for å anonymisere Sethis navn ved offentlig gjengivelse av dommen er oppfylt.

Når det gjelder sikringsgrunn, har Sethi anført at vilkårene i både tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav a og b er oppfylt.

Sikringsgrunn etter tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav a omfatter ikke foregrepet oppfyllelse av hovedkravet, og kan derfor ikke utgjøre sikringsgrunn for Sethis hovedkrav. Hovedkravet er anført å være at Document.no AS bare kan gjengi den aktuelle dommen offentlig i anonymisert form og samsvarer med den sikringsakt som er aktuell, nemlig at saksøkte forbys å gjengi den aktuelle dommen annet enn i offentlig i anonymisert form.

Sikringsgrunn etter tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav b forutsetter at en midlertidig forføyning er nødvendig for å avverge en vesentlig skade eller ulempe for Sethi.

Retten bemerker at saksøktes artikler har vært offentliggjort siden 1. februar 2020. Retten har tidligere bebudet muntlig forhandling i nærværende sak fredag 14. februar 2020 og en avgjørelse kan forventes i den påfølgende uken. Det legges til grunn at Nedre Romerike tingrett vil ta stilling til eventuell omgjøring av beslutning om offentlig gjengivelse etter Sethis anke i løpet av noen dager. I motsatt fall vil anken sendes Eidsivating lagmannsrett uten opphold som sannsynligvis vil vurdere anken i løpet av kort tid. Oslo byfogdembetes avgjørelse i nærværende sak vil således foreligge tilnærmet samtidig eller bare noen dager før Sethis anke blir avgjort. Retten vurderer etter dette at det – slik saken er opplyst i

begjæringen og etterfølgende prosesskriv – klart ikke er nødvendig med forføyning for å avverge en vesentlig skade eller ulempe for Sethi.

Som nevnt innledningsvis i rettens vurdering, vil adgangen til offentlig gjengivelse av Sethis navn ved omtale av straffedommen per i dag være åpen for alle i tråd med gjeldende beslutning fra Nedre Romerike tingrett.

Retten tillegger at Sethi allerede i begjæringen har opplyst at omtalen av hans navn i tilknytning til straffesaken har vært massiv. Uten at det har avgjørende betydning nevner retten at Nedre Romerike tingrett – før omgjøring av sin beslutning om offentlig gjengivelse – varslet Sethi som ikke fremsatte innvendinger mot offentlig gjengivelse.

Retten bemerker dessuten at saksøkte hittil har forholdt seg og fortsatt forholder seg til Nedre Romerike tingretts beslutninger om adgangen til offentlig gjengivelse – Sethis navn ble ikke offentliggjort før retten besluttet å tillate dette. Retten finner det på denne bakgrunn sannsynlig at saksøkte også vil forholde seg til eventuell ny omgjøring etter anke og i så fall anonymiserer artikler som er publisert. I motsatt fall vil Sethi uansett kunne begjære midlertidig forføyning dersom saksøkte ikke overholder den til enhver tid gjeldende beslutning om hvorvidt dommen kan gjengis offentlig.

Vurdert ut fra saksframstillingen i begjæringen er vilkåret om sikringsgrunn ikke oppfylt, og det er etter rettens vurdering ikke adgang til å ta begjæringen til følge. Begjæringen forkastes derfor også på dette grunnlag, jf. tvisteloven § 32-7 tredje ledd.

3. Begjæringen om lukkede dører, hemmelighold av sakens opplysninger samt at partenes navn ikke skal fremgå av rettens berammingsliste

Sethi har begjært lukkede dører, hemmelighold av sakens opplysninger samt at partenes navn unntas fra rettens berammingslister.

Retten har ovenfor kommet til at begjæringen skal forkastes. Det bebudede rettsmøtet i saken er dermed avlyst. Det er således ikke aktuelt å beslutte lukkede dører, siden det nå ikke vil bli noe rettsmøte. Av samme grunn vil partenes navn ikke fremgå av rettens berammingsliste. Partene har ikke vært formelt innkalt til rettsmøte ennå og har derfor heller ikke vært oppført på berammingslisten.

Når det gjelder hemmelighold av sakens opplysninger, er det rettslige grunnlaget for dette kravet domstolloven § 128. Sethi har heller ikke angitt eller anført noe annet grunnlag.

Beslutning om hemmelighold av sakens opplysninger etter § 128 gjelder når et rettsmøte holdes for lukkede dører og gir adgang til å pålegge de tilstedeværende taushetsplikt. Motsetningsvis følger det av bestemmelsens ordlyd at hemmelighold/taushetsplikt ikke kan pålegges dersom et rettsmøte ikke holdes for lukkede dører eller det ikke avholdes rettsmøte i saken. Retten viser til HR-2016-1363-U og Bøhn: lovkommentar til § 128 på Juridika med videre henvisninger.

Begjæringen om lukkede dører, hemmelighold av sakens opplysninger og unnlatt oppføring på berammingsliste tas etter dette ikke til følge.

Spørsmål om offentlig gjengivelse av kjennelsen i saken

Retten beslutter at nærværende kjennelse ikke skal gis noen begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse.

Retten viser til hovedregelen i domstollosen § 124 første ledd, og finner etter en konkret vurdering at det ikke er grunnlag for å forby offentlig gjengivelse etter domstollosen § 130. Hensynet til privatlivets fred kan i nærværende sak ikke begrunne forbud mot offentlig gjengivelse. Nærværende avgjørelse går bare i svært begrenset grad inn på forhold Sethi er straffedømt i tingretten for, og kan ikke sammenlignes med offentlig gjengivelse av straffedommen – som per i dag også er tillatt gjengitt offentlig med hensyn til Sethi navn.

Avslutning, sakskostnader med mer

Saksøkerens begjæring forkastes. Saksøkte har vunnet saken fullt ut og har krav på erstatning for sine sakskostnader etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 annet ledd jf. første ledd. Retten har vurdert unntaket etter tvisteloven § 20-2 tredje ledd, men finner etter en konkret vurdering at unntaket ikke får anvendelse.

Saksøkte Dokument.no AS har fremsatt krav om erstatning for sakskostnader med totalt kr. 34.500,-, som i sin helhet utgjøres av salær til prosessfullmektig. Beløpet er ikke tillagt merverdiavgift, idet det er opplyst at den som får tilkjent sakskostnadene driver næringsvirksomhet med merverdiavgiftspliktig omsetning. Retten finner at sakskostnadskravet er nødvendig og rimelig hensett til sakens art og kompleksitet, og tilkjenner den saksøkte sakskostnader med kr. 34.500,-.

Document.no AS har reist spørsmål ved om også redaktør Helge Rustad er saksøkt, og advokat Wessel-Aas synes å ha lagt til grunn at kun Document.no AS har vært saksøkt ved inngivelsen av sakskostnadsoppgaven. Saksøkeren har ikke klargjort dette ytterligere, men Rustads navn fremgår på begjæringens forside under partenes navn, og retten har for ordens skyld lagt til grunn at Rustad er part. Retten legger etter dette uansett til grunn at kun Document.no AS har krevd erstattet sakskostnader, og antar at dette uansett i dette konkrete tilfellet ikke har hatt noen reell betydning for de saksøkte.

SLUTNING

1. Begjæringen om midlertidig forføyning forkastes.
2. Vivek Sethi betaler sakskostnader til Document.no AS med kr. 34.500,- innen tok uker etter forkynnelse av denne kjennelsen.

Rune Klausen

Veiledning om ankeadgangen i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klart at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 125 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 125 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling.

Hvis de blir tatt til behandling, er det som regel hvis spørsmålet har betydning utover den aktuelle saken, hvis andre hensyn taler for at anken bør prøves, eller hvis saken reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.